

Any I.

Olot, 12 de Agost de 1900.

Recollit en 193.

N.º 7

REVISTA CATALANA MONTANYENCA

SURT ELS DIUMENGES

PERA SUSCRIPCIONS Y ANUNCIIS

dirigirse á la

Imp. de Narcís Planadevall, Sant Esteve 29.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Un any. 5'00 Pessetes.

Semestre.... .. 2'50 «

Pago adelantat.

¿QUÉ FAREM? ¿ANIREM A

CORRIDA ELS CATALANISTES

AQUEST ANY?

Veusaquí la preocupació d' una pita de gent que seduïda inconscientment per els atractius qu' ofereix sempre un espectacle de lluyta ahont s' hi arrisca alguna cosa y la costúm de seguir á les masses á presenciar un per un tots els números d' un programa de festa major, vagi á les corrides de bous y si vé aquí al esser al torin protesta y aplaudeix ab més furia ó entussiasme que 'ls inteligents, en la materia ó sia en l' art de matar toros. Y no pensin are, que jo parli de qualsevol tonto més ó menos devot dels Rafels, nó, per aquets obstinats ja crech que no hi ha remey. Parlo d' aquella gent que sab reflexionar un xich, d' aquella qu' enrogeig les galtes quant coneix que ha estat en ridícul davant dels demés, es dir, d' aquella qu' avans d' obrar consulta á sa consciencia preguntantli, ¿ho faré ó no ho faré, d' anar á toros?, d' aquella que després d' haberli respost la concien-

cia, aconsellantli que no hi vagi, perque les corrides son inmorals, una font de males costúms ahont s' embruteix l' home de la manera més asquerosa, una cadena esgrahonada de crims; perque les corrides son una diversió tant brutal y salvatge que no pot arrelar en cap país mitjanament civilisat, que la iglesia condemna y que fins les mateixes lleys d' Espanya senyalan en el códech penal. D' aquella gent qu' apesat de tot encare trova un argument ó un pretext ab allò de dir es costúm establerta, es un número del programa que no 's pot deixar perdre. Si no fossen les corrides donan per morta la festa major y aixó no's pot permetrer de cap manera; cal anarhi encare que sia fent un sacrifici. Resultán al últim que despullada de tots els escrúpols falta tan sols que sota la finestra passin els toreros y 'l gin, gin de la marcha de Cadiz li arrenqui aquella mica de vergonya perque aquella gent indecisa, s' emborratxi de desitg de *lidia* surti al carré y confosa ab la turba rossoli esbo-gerrada cridant en son paroxisme ¡A la Plassa!

Mentrestant no arrivi l' hora fatal en que la murga que acompanya 'ls